

KLUB PATHFINDER

PROSTOR PRO VÁS

Mínule jsme se zabývali otázkou rodičů na vedoucí Klubu Pathfinder. Tentokrát se obracíme my, vedoucí, na vás, rodiče (případně i na vás, mladé účastníky akcí KP), jak to vidíte vy a jakou radu či doporučení byste nám k danému tématu dali právě vy.

K uvedení tématu jsem vybral pár klíčových myšlenek z dopisu jednoho vůdce oddílu Klubu Pathfinder, s nímž se obrátil na výkonnou radu Klubu Pathfinder. Budu rád, když se zapojíte do naší virtuální diskuze a pošlete nám vyjádření svých postojů, názorů a konstruktivních podnětů jak níže uvedený problém řešit.

„...chci se s vámi podělit o jednu věc. Byli jsme teď s dětmi na ...akci Klubu Pathfinder ... a bylo to moc prima. Co mě ale dlouhodobě trápí na akcích Pathfinderu i ve sboru, to jsou děti na mobilech.

Když je večerka a zhasne se, že ze spacáků koukají modře osvětlené obličeje, to je sice špatně, ale jsem schopen to ještě nějak rozdejchat s tím, že ,taková je doba'. Ale že nedávají pozor, když se něco vysvětluje, a pak nevědí, co se má dělat; že na tom ponocují, ráno jsou pak unavení, nechtějí dělat některé věci a narušují tak morálku celého kolektivu; že na ...zmíněné akci... hoch ,smažil' i při modlitbě – to jsou věci, které už ochotou tolerovat nejsem.

Schválně jsem se snažil sledovat, kolik dětí použilo ten mobil, aby zavolaly domů. Určitě někdo domů volal, ale já neviděl ani jednoho. Zato ,smažičích' s několika dalšími koukajícími mu přes rameno, těch bylo vidět opakovaně dost po celé tři dny akce; a to nejen v době volna...

Tuto záležitost vnímám jako princip. Princip ve smyslu, že děti v duchu zásad Klubu Pathfinder vedeme od závislosti k Pánu Bohu. Proto hledám cestu, jak laskavou formou čelit bezbřehosti v tomhle konzumu virtuality, aby jim zbyl prostor i pro prožívání skutečného života.

Znáš mě, víš, že nejsem moralista, sám využívám všechny elektronické vychytávky a jsem 24 hodin on-line, ale tohle už je moc. Říkám si: kdo jiný než právě Klub Pathfinder by měl nahlas říct, že nemírné užívání čehokoli škodí tělu i duchu, a také se k tomu postavit systémově. Tím myslím tu větičku, že mobily na akcích nejsou vítány. Je to samozřejmě prostor pro diskuzi, ale neměli bychom k tomu zůstat laxní.

Tak tolik, co nosím na srdci už delší čas.

Pán Bůh vám žehnej ve vsí službě i v životě!“

Otázky znějí:

Měli bychom na akcích Klubu Pathfinder aktivitu na mobilech zakázat?

Máme dělat, že tento nešvar nevidíme?

Jakou laskavou formou čelit bezbřehosti v tomto konzumu virtuality, aby dětem zbyl i prostor a smysl pro prožívání skutečného života a nechápaly to přitom jako „šikanu“?

Prosím pište nebo mailujte na: J. Šlosárek, Krátká 919, 760 01 ZLÍN; jerry.slosarek@gmail.com

JERRY

STEZKA ODVAHY

„Jerry, musí to být pořádný horor, žádná žoužel...“ – naléhají na mě moji „náčelníci“, jak říkám hochům z našeho oddílu Wikingu.

„Chtělo by to objednat nějakou lesní příšeru... nebo zatoulaného oběšence – aby to stálo za noční bdění,“ vtípkují s teenagery sarkazmem.

Táboříme už druhý týden ve slovenské divočině pod Čierným Kameňom a dnes v noci máme zrealizovat již dlouho slibovanou stezku odvahy.

„Mám tady pro vás v blízkém okolí vyhlédnuto jedno místo, kam bych v noci nešel ani já sám,“ rozehrávám započatou hru silných slov. „Jestli budete chtít, tak vás tam o půlnoci pošlu složit zkoušku odvahy.“

Trochu je to zarazilo, ale hned chtěli vědět, co to je za místo a kde to je. „Je to nějaká jeskyně? Rokle? Nebo snad samo doupě ‚Brkače‘?“ (Brkačem jsme nazvali neznámého tvora, který v okolí našeho tábora vydával zvláštní skřeky, ale nikdy jsme ho neviděli na vlastní oči.)

„Uvidíte,“ odpovídal jsem na jejich dotěrné otázky neurčitě, abych získal čas do večera něco příhodného vymyslet. „Jak praví klasik: ‚Dočkejte času, jako husa klasu.‘ Mráz vám bude jezdit po zádech až...“ Ale to bylo, jako když píchnete do vosího hnízda.

„Blafuje. Jerry blafuje!“ vykřikuje Karásek, náš oddílový „klaun“ a „řeča“. „Přece to tu máme už daleko široko všechno prozkoumané. Není tu nic zajímavého, co bychom ještě neviděli.“

„Já si vezmu na stezku odvahy sekyrku,“ rozohňuje se Křeček, který se hned tak někoho nezalekne.

„S moji baterkou to bude pohoda,“ říká Jindra. „Nejenže mi dosvítí na 50 metrů, ale v případě potřeby se dá použít i jako palcát...“ a ohání se přítomným „reflektorem“.

„Neblni, málem jsi už zabil mě,“ hudrá Míša, kterému přítom srazila Jindrova baterka z hlavy kšiltovku.

Po večerní pobožnosti zbývají ještě téměř tři hodiny do půlnoci, kdy mají první zájemci vyrazit na stezku odvahy, a na zšeřelé obloze se objevují první hvězdy. Všichni přisedáme blíže k ohni, neboť se do tábora vplížil večerní chlad, a kluci jako obvykle v tuto dobu žebrou o nějaký příběh z mého života.

„Jerry, vypravuj... Někáký horor. Ať se naladíme na tu stezku odvahy,“ přisadí si Karásek a druzí ho v tom nápadu podporují. „Anóóó, chceme hororóóó. Ať je tu ‚veselo‘. My se duchů nebojíme.“

„Jen počkejte, náčelníci, až půjdete do doupěte chobotnice, tak vás humor přejde! Tam bude stačit jeden ‚krivý‘ pohled a pak vám buď nebe milostivo... Chobotnice nezná slitování!“

„Chááá, chááá – chobotnice. Kde by se tu vzala? ... Na Černáku???“ vykřikuje posměšně Karásek, ale jeho hlas už nezní tak sebejistě jako za denního světla. Plameny poradního ohně vrhají do okolí hrozivé stíny a já pozoruji nejmladší táborníky, jak se rozpačitě rozhlížejí po ztemnělém tábořišti.

Vyprávím, některým starším hochům již známý, příběh o tragické sázce chlapů v hospodě, při které jeden z podnapilých štamgastů přišel o půlnoci ve hřbitovní márnici nešťastnou náhodou o život. Měl totiž na důkaz své odvahy o půlnoci jít sám až do márnice v rohu rozlehlého hřbitova. A do dřevěných már, na kterých ležel čerstvý nebožtík, měl zabodnout svůj kapesní nůž. Naneštěstí si při tom k mářám přibodl i šos svého kabátu, a když chtěl odejít, ucítil, že ho „nebožtík“ nechce pustit. Doštal infarkt...

Nálada u ohně zhoustla. A když jsem vytáhl svůj deník, abych rozepsal pořadí na stezku odvahy, ne našel se nikdo, kdo by chtěl jít první.

„Tak, stateční Wikingové, kdo navštíví doupeň chobotnice jako první?“ pronáším žertovně. Asi 200 metrů od tábořiště jsem totiž objevil vyvrácený smrk, jehož pokroucené kořeny trčely do vzduchu jako chapadla obrovské chobotnice. A když jsem tam před půlnocí umísťoval hořící svíčku s pamětní listinou na podpisy, bylo úzko i mně samotnému.

Trochu mě zarazilo, že se k tomu neozval ani „šťoura“ Karásek. A když ani na třetí výzvu nereaguje žádný zájemce, poznávám, že jsem své postrašení mužstva asi trochu přehnal.

„Dobrá,“ říkám, „budeme losovat.“ A chystám do čepice lístky se jmény přítomných, abych losem určil pořadí.

„Jerry, mě tam nedávej,“ špitla tichým hláskem Majda – nejmladší účastnice tábora. „Nějak se na to dneska necítím...“

„Já to taky nechám až na zítřek,“ přidává se k Majdě Míša.

„A já zase určitě nechci jít jako první,“ říká rozhodně David.

„Možná by bylo lepší, Jerry, abys nám tu chobotnici ukázal za dne. Neradi bychom ji nechtě vydráždili,“ vážným hlasem pronáší náš oddílový felčar Jindra. „Já jsem ještě nikdy neošetřoval zranění od chobotnice...“

Nevím, co si mám o tom myslet. Dělají si ze mě kluci legraci? Anebo že by opravdu měli nahánáno?

„Dobrá,“ rozhoduji. „Jako první půjde Martin. Je nejstarší a jako rádce družiny i dostatečně odpovědný na to, aby ‚chobotnicí‘ nevydráždil...“ pronáším rozhodným hlasem, který nepřipouští odpor. Je právě půlnoc a kdesi v temné dálce se ozval krákvavý hlas „Brkače“, teď v noci znějící zvlášť nepřijemně.

„Půjdeš tímto směrem. Není tam sice prošlapaná cesta, ale asi po sto metrech už v dálce uvidíš světlo svíčky, která tě k ‚doupěti‘ navede. U svíčky je pamětní listina, na kterou se podepíšeš a stejnou cestou se vrátíš zpět. Do tábora tě pak zase navede

světlo z našeho poradního ohně. Nemůžeš zabloudit,“ povzbuzuji Martina.

Když Martina i s lampou pohltila tma, my zbývající u ohně mluvíme jen polohlasně, jako bychom nechtěli přeslechnout Martinovo případné volání o pomoc... Zdá se nám, že Martin je na cestě už nějak strašně dlouho, i když ve skutečnosti teprve uběhlo necelých dvacet minut. Pak se náhle objevil u ohně z úplně jiné strany, než jsme ho očekávali, a všichni jsme hlasitě vydechli úlevou.

„Dostal jsem ji. Ani nepípla. Ale bylo mi ‚kruchó...‘“ popisuje Martin své setkání s ‚chobotnicí‘ tak přesvědčivě, že musím dalšího borce k cestě doslova přemlouvat.

Co vám mám povídat. Tu noc stezku odvahy absolvovali jen čtyři nejodvážnější. Ti ostatní, po třetím barvitém líčení „hrůzy“ zažité na cestě k doupeň „chobotnice“ a při vzpomínce na hororový příběh s nešťastným koncem vyprávěný na začátku večera, jít na stezku odmítli. Nepomohl ani příslib zvláštního bodového ohodnocení.

Když jsem pak sám šel pro svíčku a podpisovou listinu bez baterky – jen s petrolejkou, jako ostatní kluci, uvědomil jsem si, že k překonání tísnivého pocitu z neznáma je potřeba skutečné odvahy. A veškeré další strašení je přitom zcela nadbytečné. Ba, pro dosažení cíle – budovat u dětí odvalu – je naopak zcela nevhodné. Správná stezka odvahy má přece u bojácného dítěte odvalu a sebedůvěru podpořit, a ne ji srazit.

Od tohoto večera jsem již nikdy děti před stezkou odvahy „nestrašil“, ale naopak pozitivními příběhy jejich sebedůvěru vždy posiloval. Ujišťuji je vždy o tom, že strach je něco přirozeného, co cítí každý z nás ve větší nebo menší míře. Ale že je důležité naučit se ho v sobě přemáhat. Proto také každou stezku odvahy vždy začínáme společnou modlitbou. Pro člověka je velmi povzbuzující vědomí, že nemusí v podobných situacích spoléhat pouze na svou odvalu, ale může počítat i s Boží pomocí (Př 3,5).

Zkuste se nad tímto tématem takto zamyslet, až budete pro tábor plánovat svou STEZKU ODVAHY.

JERRY

LIBERECKÁ VLOČIČKA 2015

V pátek 30. ledna 2015 dorazily desítky dětí se svými oddílovými vedoucími na již 19. ročník Liberecké Vločičky. Celý den vytrvale sněžilo a všichni přijeli s dobrou náladou, takže vše nasvědčovalo tomu, že si víkend pořádně užijeme.

V sobotu ráno příběhy první děti na snídani už v půl osmé ráno a těšily se na společně strávený den. Před devátou hodinou jsme se všichni sešli v hlavním sále a společně si zazpívali několik písniček. Následoval krátký příběh k zamyšlení a velmi pěkně připravená scénka, která nám pomohla v dopolední soutěži znalosti určitých knih Bible.

Po obědě se všichni začali připravovat na další biblickou soutěž s originálním názvem BIBLIATLON. Úkolem bylo projít venku čtyři stanoviště s co největším počtem správných odpovědí. Za špatné odpovědi pak musely děti plnit zvláštní úkoly. Tak například – jít společně na lžích pro 4 osoby apod. I přes mírné nepříznivé počasí na Ještědu se všech osm skupinek proboujalo se statečnými úsměvy na tvářích až k horské chatě, ve které jsme se všichni rozešli. Byl zde pro nás připravený teplý čaj a dobrá večeře.

Sobotní večer jsme potom prožili v akvaparku v Babylonu, kde jsme vyzkoušeli snad všechny možné atrakce, tobogány, teplé vířivky a zhlédli i zajímavou „Laser show“.

V neděli nás čekalo dopoledne plné her a soutěží venku i v kostele.

Po jejich vyhodnocení a po společném ukončení jsme se rozloučili a začali se rozjíždět do svých domovů.

Byla to další skvělá akce, kterou jsme si moc dobře užili. Mohli jsme při ní poznat nové kamarády a prohloubit vztahy s těmi starými.

ANIČKA

